

drøveligt, at Tidspunktet var lige saa vanskeligt for 2 Aar siden, da Sagen gik igennem Tinget med den samme Fart som nu. For os, der ikke sidde i Udvalget, ere Kaarene unægtelig ikke behagelige, naar vi faa vore Forslag afviste uden nogen som helst Begrundelse, blot fordi man ikke har Tid til at tænke paa dem og tale om dem. Jeg vil dog sige med Hensyn til disse Forslag, at det jo ikke er sikkert, at der om dem vil opstaa nogen Strid med Landstinget, thi Landstinget har der blot holdt sig til vort Forslag, som vi formede det sidst, det var rigtignok i Henhold til den gamle Regel: „til hvilken Side hveranden Gang“, som den ærede Ordfører, hvad jeg vel forstaar, ikke kom ind paa. Med Hensyn til den højtærede Ministers Udtalelser maa jeg meget takke, fordi han dog kom med en Begrundelse. Det har jeg savnet før ogsaa fra Ministerbordet. Jeg havde saa meget mere Grund til at vente den, som jeg citerede den højtærede foregaaende Finansministers Tilslutning til mit subsidiære Forslag. Nu fik vi altsaa en Begrundelse, men jeg føler mig ganske vist ikke overbevist deraf, hvad den højtærede Minister forhaabentlig vil tilgive mig. Jeg skal tillade mig at nævne et Par Punkter af Ministerens Udtalelser, idet jeg i øvrigt ikke skal komme vidtløftig ind paa Sagen. Den højtærede Minister sagde, at et var Særformue, det var den, man ifølge Lovforslaget holdt uden for Mandens Skattepligt, et andet var Fællesformuen, som jeg talte om, og at der var Grund til at gøre væsentlig Forskel herpaa, men det er ikke det, der er „det springende Punkt“ her. Det er det, om Manden raader over Hustruens Indkomst, eller han ikke gør det, og derfor er det, at jeg har taget Spørgsmaalet om hendes eget Erhverv frem. Den højtærede Minister kom egentlig heller ikke ind paa, hvorledes man skulde klare den Uretfærdighed over for Manden, som det er at forlange, at han skal betale Skat af Konens Indtægter, naar han ingen Raadighed har over dem, og endnu mindre kom den højtærede Minister ind paa, hvorledes man overhovedet skal faa den Skat, hvis Manden intet har, thi Konens selverhvervede Eje vil man sikkert blive nødt til at lade staa. Jeg tror ogsaa, at den afsagte Højesteretsdom og den Fortolkning deraf, som Kjøbenhavns Kommune har gjort gældende, støtter mig i saa Henseende. I alt Fald kan man være vis paa, at hvis man vil forsøge paa at tage Mandens Skat af Konens Selverhverv, skulle vi blive flere til at nappes om den Ting. Saa sagde den

højtærede Minister; at vi maatte tage praktiske Hensyn her. Ja selvfølgelig. Det falder mig ikke ind andet. Men jeg kan rigtignok ikke se, at det skulde være saa rent upraktisk, at man satte Konen i særlig Skat, thi ingen vil dog sætte en Familie i Skat uden at gøre sig en Ide om, hvor meget den, baade Konen og Manden, tjener, og saa er det kun en Formsag, om man slaar dem sammen under et og siger, at Manden skal betale Skatten af det hele, eller man lader dem betale hver for sig. Den højtærede Minister gik ikke ind paa min tredje Betragtning, hvilken stor Betydning det havde for Hustruen at blive betragtet som selvstændig Skatteyder af Hensyn til Valgretten, og jeg forstaar det meget godt, da den højtærede Minister vel ikke er nogen Ven af at fremme Kvindernes Valgret. Dette med Hensyn til de to første Forslag. Med Hensyn til de to andre om Fradraget, lagde den højtærede Minister Hovedvægten paa det positive, at Manden har Underholdspligt over for Hustruen. Men den højtærede Minister glemmer vel ikke, at Hustruen ogsaa har Underholdspligt over for Manden, at hun ifølge Fattiglovens § 12, tror jeg, det er, ogsaa kan paalægges Underholdsbidrag til Manden, men dog har *han* fuld Ret til Skattefradrag. Fremdeles har den højtærede Minister vel ikke overset, at det ny Forslag om Formueforholdet mellem Ægtefæller indeholder en § 22, hvorefter Øvrigheden kan paalægge begge Ægtefæller at bidrage af deres respektive Indkomster til den fælles Husholdning. Jeg tror derfor heller ikke, at dette Argument er saa meget vægtigt. Naar endelig den højtærede Minister indvendte, at mit Eksempel med Broderen og Søsteren ikke passede, fordi Forholdet mellem Mand og Hustru er et andet; det medfører Forpligtelser, som ikke findes mellem Broder og Søster, saa tillod jeg mig allerede forrige Gang at fremhæve, at naar en Mand og Kvinde gifte sig og stifte Familie, vil dette Samliv af sig selv skabe dem ny Byrder, og dette indeholder just ingen Grund til at straffe dem med yderligere Skattebyrder, som netop kun paalægges dem, fordi Samlivet et et Ægteskab. Thi selv om de leve sammen som gifte uden at være det, faa de hver sit Skattefradrag. Men i det Øjeblik de paatage sig Statens Stempel som lovlig gifte, saa skulde de straffes ved, at Hustruen mister sit Skattefradrag. Dette i al Korthed over for den højtærede Ministers Begrundelse. Det gør mig ondt, at det ikke har virket mere paa den højt-